

szimpatikus férfi állt csokorral és egy köteg levéllel a kezében:

– Bocsánat, ön ez és ez? – kérdezte.

Beinvitálta egy kávéra.

– Tudja, tengerész voltam. Abbahagytam. Azt hiszem, ideje lenne normális életet kezdeni. Adtam fel hirdetést, ennyi választ kaptam rá. Mindenben azt ajánlották...

Ducika elsápadt és kitépte a férfi kezéből a leveleket. Ráismert diákjai, kollégái, ismerősei írására.

– Örömet akartak szerezni önnek...

Ducika elsírta magát. A tengerész törülgette le a könnyeit és csókolgatta lehunytt szempilláit.

– Beleegyeznek?

A

Ducika felriadt álmából. A vekker szólt. Az ágy alá rúgta mérgében és kiment a konyhába. Még van egy órája, hogy megreggelizzék és beérjen az iskolába.

– A fenébe is, az se lenne baj, ha nem lenne tengerész –, mondta dühösen, s ahogy a szoknyáját vasalta, kiverte a biztosítékot. Soványka már nem lakott vele, így hát nem volt, aki nyomban megjavította volna.

Azon a napon Ducika nem vett újságokat, nem fogadott látogatót. Az iskolából egyenest hazament, hogy kibőgje magát az üres lakásban, amelyben a kivert biztosíték várta csupán, mert nem volt, aki megjavítsa.

(Vércse Miklós fordítása)

Wernke Bernát

gomolygatából világosba

belépett... valami boltozódó-féle, teremi készültekbe, az ide érkezettek, türelmetlenségeivel fűszerezetten – holmi direkt ünnepre... hol sörényítettetni akar, a borotvált arcok, csupaszára, hogy legalább valami legyen rajta, ebben a sivárságban... mintegy csengeteket dobva onnan, e halmozódó üres kongásokba..., hogy ott a réteg, rájuk akasztódva, valami áratag hangtalan darálatban..., s ne simítsák arcaikat, sima felületű, csupaszaikba – most legalább magát kímélje, e terjetegébe lépődött hintésekben... így azonnali szökésére gondolt, benne kavargó dalaival, ajkáról, néha ki-kikanyaragtatón... ahogy felragyogott szobája mélyéből, kizajdulva, kottája mosolya... adva a hangokat, gomolygatából világosba... „elmegyek innen, zongoráig menekülve azon nyomban... billentyűimre borulva, s abban a sokkal szelídebb levegőben, felhangoztatom a fellegeket, messzeségbe lebegtetve, sodratomba remegtetve”

Tomovics Marianna: Téli táj (akril, 80 x 100 cm, 2008)